

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **V. K.**, narozen „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 122 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, č. j. MV-67270-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, č. j. MV-67270-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 3. 2016, č. j. OAM-17223-18/ZM-2015, kterým byla podle § 44a odst. 10 s odkazem na § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.
2. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil výše uvedené prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu dle § 89 odst. 2 správního řádu a žalovaný v rozporu s § 3 téhož zákona nedostatečně zjistil skutečný stav věci. V neposlední řadě žalovaný podle žalobce porušil § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán řádně nedbal oprávněných zájmů žalobce a jím přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu.
4. Žalobce trval na tom, že dne 1. 12. 2015 podal žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a současně požádal o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, kterou řádně doložil. V době žádosti tak byl oprávněn pracovat pro nového zaměstnavatele. Žalobce zdůraznil, že správní orgány dovozují, že žalobce neplnil účel pobytu, ze skutečnosti, že sám žalobce uváděl, že pro původního zaměstnavatele pracoval v období předchozího povoleného pobytu od 1. 2. 2015 do 31. 1. 2016 pouze jeden měsíc. Bylo tomu tak ovšem z důvodu, že mu původní zaměstnavatel práci nenabízel, tedy z objektivních důvodů na straně zaměstnavatele, a nikoli z rozhodnutí samotného žalobce. Proto si žalobce našel nového zaměstnavatele – společnost ALLSTAV LIDA spol. s r. o.
5. Žalobce trval na tom, že neplnění účelu pobytu nutně vyžaduje volní jednání samotného účastníka řízení, přičemž v tomto případě žalobce sám nemohl svou situaci řešit, když zaleželo zcela na vůli zaměstnavatele. Stejně tomu bylo i ve vztahu k přihlášení a registraci žalobce jako zaměstnance u příslušných orgánů (VZP, FÚ, OSSZ). Žalobce trval na tom, že byl na základě pracovní smlouvy po celou dobu řádně zaměstnán, když nebylo prokázáno, že by předmětná smlouva byla neplatná či padělaná, a tedy on sám se stal obětí nekalého postupu ze strany zaměstnavatele. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že zaměstnavatel nebyl v daném řízení jakkoli vytěžen. Nedošlo tak dle jeho názoru k řádnému zjištění skutkového stavu.
6. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené ve vztahu k zásahu do jeho soukromého života, neboť závažnost jeho údajně protiprávního jednání nemůže převážit nad zájmem žalobce na ochranu jeho soukromého života, když v České republice prokazatelně žije, pracuje a podniká. Zdůraznil, že po dobu, kdy je mu vyčítáno, že neplnil účel pobytu, nečerpal žádné sociální dávky a část období trávil mimo území České republiky. Uvedl, že v této situaci se ocitl nikoli vlastní vinou, ale v důsledku nezákonného postupu zaměstnavatele, který se smluvně zavázal jej zaměstnat, avšak následně mu práci neposkytl. Pokud z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný otázku Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přiměřenosti rozhodnutí posoudil pouze ve vztahu k délce pobytu žalobce na území České republiky a údajnému protiprávnímu jednání žalobce, přičemž nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobce zde podniká, a k závislosti rodiny na žalobci, považuje žalobce žalobou napadené rozhodnutí za nepřiměřené.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Žalovaný trval na tom, že v dané věci byl řádně zjištěn rozhodný skutkový stav a žalobou napadené rozhodnutí bylo plně v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, neboť obsahuje výčet podkladů pro rozhodnutí a úvahy správního orgánu prvního stupně jsou uvedeny v rozsahu umožňujícím jejich přezkoumání.
8. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, žalovaný zdůraznil, že správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely z toho, co během řízení sám žalobce uváděl. S poukazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2017, č. j. 30 A 120/2016-41, pak žalovaný konstatoval, že pokud měl žalobce za to, že se prvostupňový správní orgán nedostatečně vypořádal s otázkou skutkového stavu, měl v řízení navrhnout doplnění dokazování.
9. Žalovaný trval na tom, že ze strany správních orgánů nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců. K poukazu na současné podání žádosti o změnu zaměstnavatele žalovaný uvedl, že usnesením ze dne 21. 8. 2018, č. j. OAM-17222-26/ZM-2015, bylo toto řízení zastaveno.
10. Žalovaný trval na tom, že správní orgány postupovaly v dané věci v souladu s platnou právní úpravou a byl řádně zjištěn rozhodný skutkový stav. Žalovaný rovněž uvedl, že při svém rozhodování přihlédl i ke skutečnosti, že žalobce na základě živnostenského oprávnění podal dne 19. 4. 2016 žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné, o kterém nebylo v době vyjádření žalovaného dosud rozhodnuto.

Jednání soudu

11. Právní zástupce žalobce se z jednání soudu omluvil s tím, že vyslovil souhlas s projednáním věci bez jeho přítomnosti.
12. Žalovaný se z jednání rovněž omluvil a vyslovil souhlas s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Nejprve se soud zabýval velmi obecně namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Zdejší soud proto vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Tuto námitku tedy vyhodnotil jako nedůvodnou.
16. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky na základě rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání formou zaměstnanecké karty, vydané s platností od 18. 2. 2015 do 31. 1. 2016, a to pro zaměstnavatele STAVILO-AK, družstvo. Dne 1. 12. 2015 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Zároveň požádal o souhlas se změnou zaměstnavatele. Jako doklad potvrzující účel pobytu předložil pracovní smlouvu uzavřenou se společností ALLSTAV LIDA spol. s r. o. Z rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky pro hlavní město Prahu, ze dne 18. 12. 2014, č. j. ABA-5662/2014-za, vyplývá, že žalobci bylo povoleno zaměstnání v STAVILO-AK, družstvo, za účelem plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti družstva, kdy úkoly bude zajišťovat jako člen družstva, a to pro druh práce dělníci v oblasti výstavby budov s místem výkonu práce Praha na období od 1. 2. 2015 do 31. 1. 2016. Dále je ve správním spise založeno vyjádření Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 12. 2015, č. j. 42013/635254/15/313/050/MR/2829, ve kterém je uvedeno, že žalobce není u zaměstnavatele STAVILO-AK, družstvo, přihlášen k sociálnímu pojištění. Ve správním spise je dále založeno vyjádření Úřadu práce České republiky, krajské pobočky pro hlavní město Prahu, ze dne 14. 12. 2015, ve kterém je uvedeno, že zaměstnavatel STAVILO-AK, družstvo, neoznámil nástup žalobce do zaměstnání ani případné předčasné ukončení jeho pracovního poměru. Dále je ve spise založen výpis z živnostenského rejstříku žalobce, ze kterého vyplývá, že mu bylo vydáno živnostenské oprávnění pro předmět podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ a „Zednictví“ s dobou platnosti oprávnění od 10. 2. 2014 do 30. 4. 2016. Ve spise je rovněž založen protokol o výsledku žalobce jako žadatele ve věci řízení o žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele ze dne 15. 2. 2016, č. j. OAM-17222-18/ZM-2015. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že si nepamatoval jméno svého předchozího ani budoucího Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zaměstnavatele ani jména osob jednajících jménem zaměstnavatelů. U nového zaměstnavatele neznal ani místo sídla. Uvedl, že u předchozího zaměstnavatele pracoval jeden měsíc na jaře a následně strávil většinu času na Ukrajině. Předchozí zaměstnavatel pro něho neměl práci a platil méně, než slíbil. Žalobce nevěděl, zda se stal členem STAVILO-AK, družstvo. Na výslovnou otázku, zda je držitelem živnostenského oprávnění žalobce odpověděl, že nikoli. K dotazu, zda má žalobce na území České republiky nějaké rodinné vazby, žalobce uvedl, že na území České republiky má strýce, se kterým bydlí a jezdí s ním do Prahy.

17. Dle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 zákona o pobytu cizinců anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e zákona o pobytu cizinců), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu, vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.
18. V § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců je mimo jiné uvedeno, že Ministerstvo vnitra zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 zákona o pobytu cizinců. V § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu je pak uvedeno, že Ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.
19. Soud se zabýval otázkou, zda správní orgány dospěly ke správnému závěru, že žalobce v rámci svého dosavadního pobytu neplnil účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání formou zaměstnanecké karty v minulosti uděleno pro zaměstnavatele STAVILO-AK, družstvo. Pro tohoto zaměstnavatele žalobce, jak sám uvedl, vykonával práci pouze jeden měsíc. Zaměstnavatel žalobce nenahlásil ani na úřadu práce, ani jej nepřihlásil k sociálnímu pojištění. Sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že většinu času strávil následně na Ukrajině a u dosavadního zaměstnavatele skončil. Soud s ohledem na uvedené skutečnosti považuje za zcela přiléhavý odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50, který učinil v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný. V tomto rozsudku je uvedeno: *„Zákon o pobytu cizinců stojí na premise, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, má povolení k příslušnému a jím deklarovanému účelu náležitě využívat. V opačném případě totiž cizinec neplní jím deklarovaný účel; pokud by taková skutečnost byla zřejmá již při podání žádosti o udělení povolení k pobytu, nebylo by cizinci příslušné povolení vydáno. Nejvyšší správní soud proto považuje závěr žalovaného o tom, že pokud cizinec nenaplňuje na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit, za správný.“* Správní orgány se tedy zcela legitimně zabývaly v rámci řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání formou zaměstnanecké karty otázkou, zda žalobce doposud řádně naplňoval účel pobytu, o jehož prodloužení žádá. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, konstatoval, že *„zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“* V daném případě tedy nebylo rozhodné, zda byla po celou dobu platná pracovní smlouva žalobce, ale zda žalobce skutečně po dobu platnosti zaměstnanecké karty vykonával práci pro daného zaměstnavatele jako člen družstva. O této skutečnosti mezi účastníky však nebylo sporu, neboť sám žalobce v rámci své výpovědi uvedl, že pro STAVILO-AK, družstvo, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pracoval jen jeden měsíc, a většinu času byl pak na Ukrajině, protože u daného zaměstnavatele skončil. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce účel dosavadního povoleného pobytu na území České republiky nenaplňoval. Důvod, proč nedošlo k naplňování účelu pobytu a posouzení skutečnosti, zda to bylo v důsledku jednání dosavadního zaměstnavatele, není pro posouzení otázky naplňování účelu pobytu podstatné. Soud tedy konstatuje, že správní orgány dospěly ke správnému závěru, že žalobce účel dosavadního pobytu nenaplňoval. Pro úplnost soud poznamenává, že zákon o pobytu cizinců obsahuje i úpravu pro situaci, kdy dojde k zániku pracovního poměru, a cizinec si najde jiného zaměstnavatele, u kterého bude dále pracovat. Žalobce však tohoto postupu nevyužil, a přestože ukončil práci pro původního zaměstnavatele, nepokusil se nalézt nového zaměstnavatele a požádat o změnu, ale jak sám uvedl, většinu času strávil na Ukrajině. Změnu zaměstnavatele začal žalobce řešit až v souvislosti s žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty. V tomto směru tedy soud vyhodnotil námitku žalobce jako nedůvodnou.

20. Dále se soud zabýval otázkou, zda správní orgány mohly v předmětné věci vycházet především ze skutečností, které vyplynuly z výpovědi samotného žalobce. Touto otázkou se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, kde uvedl: *„Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že správní orgány ve svých závěrech vycházely z jejího výsledku, který byl proveden před správním orgánem prvního stupně. Ani tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Předně, ačkoliv zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, jakožto obecný procesní předpis s výjimkou sporného řízení výsledek účastníka jako obecný důkazní prostředek neupravuje, v posuzovaném případě se uplatní zvláštní úprava výsledku účastníka v řízení podle zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 4 As 166/2013 – 25, a ze dne 6. 2. 2014, 6 As 147/2013 – 29). Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Výsledek účastníka řízení je tudíž zásadně přípustným důkazním prostředkem pro zjištění skutkového stavu věci.*
21. Zároveň je podstatné, že řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Sama stěžovatelka při výsledku popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. Správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co během řízení sama stěžovatelka tvrdila.“ S těmito závěry se plně ztotožňuje i zdejší soud. Správní orgány tedy nepochybily, pokud při posouzení věci vycházely ze skutečností, které uvedl sám žalobce ve své výpovědi. Správní orgány mohly vycházet ze skutečností uvedených žalobcem, tedy že žalobce pro dosavadního zaměstnavatele pracoval pouze jeden měsíc a následně většinou pobýval na Ukrajině. Žalobce rovněž neznal jména dosavadního ani nového zaměstnavatele ani osob, které jejich jménem měly jednat. Na základě těchto skutečností dospěl soud k závěru, že správní orgány při shromažďování podkladů rozhodnutí nepochybily a vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Tuto námitku žalobce rovněž shledal soud jako zcela nedůvodnou.
22. Poslední námitka žalobce spočívala v tvrzení, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřiměřené s ohledem na zásah rozhodnutí do soukromého života žalobce. Podle § 174a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

23. Soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
24. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: „Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“ Byť se tyto závěry Nejvyššího správního soudu vztahují k jinému ustanovení zákona o pobytu cizinců, jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i v projednávané věci.
25. Podmínky § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím vydaným z důvodů uvedených v tomto ustanovení nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že aby byl správní orgán povinen se zabývat námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, musí být tato námitka i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince (srov. rozsudky Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).

26. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... *článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.*“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje.
27. Ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí žalobce ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že nemá zajištěn jiný příjem od rodiny, je živitelem pro svou manželku a dítě, kteří jsou tak na něm životně závislí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že při rozhodování podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Soud pro úplnost poznamenává, že v žalobě uvedené tvrzení, že žalovaný posoudil přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k délce pobytu na území, a nezabýval se protiprávním jednáním žalobce a jeho podnikáním, nemá žádnou oporu v žalobou napadeném rozhodnutí – v daném případě žalovaný vůbec přiměřenost neposuzoval, nebylo zmiňováno žádné protiprávní jednání žalobce a žalobce žádal o prodloužení zaměstnanecké karty, a nikoli o prodloužení pobytu v souvislosti s podnikáním.
28. Dle soudu ochrana práva na soukromý a rodinný život zakotvená v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezahrnuje právo na určení země, ve které bude cizinec vykonávat zaměstnání, aby živil rodinu usídlenou v zemi jeho původu. V důsledku toho je nutno konstatovat, že správní orgány neměly zákonem o pobytu cizinců uloženu povinnost zabývat se přiměřeností předmětného rozhodnutí, ani jim tato povinnost nevyplynula z mezinárodních závazků České republiky. Proto nepochybily, pokud se přiměřeností rozhodnutí nezabývaly. I tuto námitku tedy shledal soud jako nedůvodnou.
29. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybeních žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno. Rovněž soud neshledal, že by žalovaný nedostal povinností uloženým mu § 89 odst. 2 správního řádu jako odvolacímu orgánu. Soud tedy vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. dubna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)